

Arrest

**nr. 103 676 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 27 december 2012 een asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Armeense origine en van christelijke overtuiging. U woonde samen met uw (ex-)vrouw, Svetlana Airapetnova (O.V. 5.959.828), en jullie zoon in de stad Tashkent.

In 2000 vertrok u met uw gezin uit Oezbekistan omwille van de discriminatie van etnische minderheden die in de jaren 90 was ontstaan na de onafhankelijkheid van het land. Jullie reisden naar Duitsland, waar jullie asiel vroegen onder een valse identiteit. In 2003 werd jullie asielaanvraag geweigerd. U verklaart dat u in 2006 met uw gezin vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Oezbekistan.

In 2006 bleef u slechts enkele maanden in Oezbekistan. Kort na uw terugkeer werd u ontvoerd door een groep fundamentalistische moslims. Ze wilden u bekeren tot de islam. Toen u dit weigerde, werd u als slaaf tewerkgesteld op de katoenvelden. Na anderhalve maand kon u ontsnappen. U besloot om opnieuw te vertrekken uit het land. Uw vrouw en zoon reisden eerst naar België. Uw vrouw vroeg asiel op 28 augustus 2006. In november 2006 kwam u zelf naar België. U verklaart dat u geen asiel vroeg omdat een advocaat u dit zou hebben afgeraden. Op 23 november 2006 ontving uw vrouw een beslissing 26quater. Jullie aanvraag tot regularisatie werd uiteindelijk ook geweigerd. In 2008 scheidde u officieel van uw vrouw. U besloot om te vertrekken. Op 10 juni 2009 vertrok u met assistentie van het IOM uit België. U reisde via Moskou terug naar Oezbekistan.

In september 2009 was u terug in Oezbekistan. Uw appartement bleek in uw afwezigheid te zijn ingepalmd door andere mensen. U diende hiervoor een klacht in bij de politie en het parket. In tussentijd ging u bij een vriend wonen. In oktober 2009 werd u opgepakt door agenten van de ROVD (politie). U werd gedurende minstens vijf dagen vastgehouden. De autoriteiten bleken op de hoogte te zijn van het feit dat u een asielaanvraag had ingediend in Duitsland. U werd officieel beschuldigd van landverraad en van het feit dat u in 2000 en 2006 illegaal uit het land zou zijn vertrokken. Men eiste dat u zou samenwerken met de autoriteiten. U zou valse getuigenissen moeten afleggen tegen andere Oezbeken die in het buitenland asiel hadden gevraagd. Toen u dit weigerde, werd u ernstig mishandeld waardoor u het bewustzijn verloor. Toen u terug bijkwam, lag u in het ziekenhuis (waar u onbewaakt was achtergelaten). U belde naar uw vriend, die u uit het ziekenhuis kwam halen. De volgende maanden leefde u ondergedoken bij een kennis van uw vriend. De autoriteiten kwamen verschillende keren bij uw vriend langs om u te zoeken.

Op 21 juli 2010 reisde u vanuit Tashkent naar Almaty. U stak de grens legaal over. Uw vriend had immers een uitreisvisum voor u kunnen regelen. In Almaty verkreeg u een Pools Schengenvisum. Op 23 augustus nam het vliegtuig naar Polen. Vervolgens nam u een bus naar België, waar u op 14 augustus 2010 aankwam. U ging opnieuw bij uw vrouw wonen. U verklaart dat u opnieuw geen asiel vroeg omdat een advocaat u dit zou hebben afgeraden. Na een tijd gingen u en uw vrouw terug uiteen. Op 27 december 2012 diende u alsnog een asielaanvraag in.

Uw zus, Szaikina Olgai (O.V. 4.891.715), verblijft ook in België. Op 19 oktober 1999 vroeg ze asiel in België. Op 21 maart 2005 werd haar asielaanvraag zonder voorwerp verklaard (art. 55, regularisatie).

B. Motivering

U verklaart dat u in Oezbekistan wordt gezocht door de autoriteiten. Bij uw arrestatie in oktober 2009 zou u zijn beschuldigd van landverraad (omdat u in 2000 een asielaanvraag in Duitsland indiende) en van het illegaal verlaten van het land (wat strafbaar is in Oezbekistan). In 2006 zou u ook zijn ontvoerd door een groep fundamentalistische moslims die u wilde bekeren tot de islam.

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag van weinig ernst getuigt. U verklaart dat u van 2006 tot 2009 in België verbleef. U verklaart dat u toen geen asiel vroeg omdat een advocaat u dit zou hebben afgeraden en u zou hebben geadviseerd om een statuut te proberen krijgen via de procedure van 'gezinshereniging'. In 2009 keerde u vrijwillig terug naar Oezbekistan. Vanaf augustus 2010 verbleef u opnieuw in België. U wachtte echter tot december 2012 – bijna twee-en-een-half jaar later – om asiel te vragen. U verklaart dat u niet meteen asiel vroeg omdat een advocaat u dit opnieuw zou hebben afgeraden (CGVS, p. 4, 12). Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw houding onverenigbaar is met uw bewering dat u in Oezbekistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven of fysieke integriteit, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt na zijn of haar aankomst in het

opvangland. Uw uitleg voor het niet indienen van een asielaanvraag gedurende uw eerste verblijf in België, en voor uw bijzonder laattijdige asielaanvraag tijdens uw tweede verblijf, namelijk dat u tweemaal door een advocaat zou zijn aangeraden om geen asiel te vragen en om een beroep te doen op een andere procedure, kan niet worden aanvaard. Een asielzoeker draagt immers zelf de verantwoordelijkheid voor het zoeken van internationale bescherming en voor het (tijdig) indienen van een asielaanvraag. In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat u wel degelijk vertrouwd was met het concept asiel en met het belang van de asielprocedure. U had immers zelf al een asielaanvraag ingediend in Duitsland in 2000 en uw zus en uw (ex-)vrouw vroegen beiden reeds asiel aan in België. De vaststelling dat u tijdens uw eerste verblijf in België geen asiel aanvroeg, en tijdens uw tweede verblijf (sinds 2010) hebt nagelaten om tijdig asiel te vragen doet dan ook in belangrijke mate afbreuk aan de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Ten tweede is uw bewering dat u in Oezbekistan problemen zou kennen met de autoriteiten en dat u officieel zou worden beschuldigd van landverraad (omdat u in 2000 een asielaanvraag in Duitsland indiende) en van het illegaal verlaten van het land (wat strafbaar is in Oezbekistan) totaal ongeloofwaardig. Uw Oezbeekse paspoort bevat immers een uitreisvisum, uitgegeven door de OVIR, dat geldig is tot 27/01/2012. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat een dergelijk uitreisvisum twee jaar geldig is, hetgeen zou betekenen dat u dit bekam in januari 2010. Uw paspoort bevat tevens een uitreisstempel Oezbekistan-Kazachstan dd. 21/07/2010. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikels toegevoegd in bijlage), blijkt dat Oezbekistan één van de weinige landen in de wereld is waar de overheid vereist dat burgers een uitreisvisum aanvragen om naar het buitenland te mogen reizen. Op deze manier wil het Oezbeekse regime ervoor zorgen dat dissidenten (of gezochte personen) het land niet zonder toestemming kunnen verlaten. Het feit dat u een uitreisvisum hebt verkregen, betekent dus dat u van de autoriteiten de expliciete toestemming hebt gekregen om naar het buitenland te reizen, hetgeen natuurlijk totaal onverenigbaar is met uw bewering dat u door die zelfde autoriteiten officieel zou worden beschuldigd van landverraad en van het illegaal verlaten van het land. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, beweerde u dat u dit uitreisvisum niet persoonlijk had aangevraagd bij de autoriteiten maar dat uw vriend dit document via bepaalde 'contacten' tegen betaling (corruptie) had kunnen verkrijgen. Deze uitleg is echter niet geloofwaardig. Toen u werd gevraagd wanneer uw vriend dit visum voor u zou hebben geregeld, kon u hier immers geen antwoord op geven. Zelfs toen u werd gevraagd of dit visum misschien een week, een maand of zes maanden voor uw vertrek werd geregeld, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon ook niet uitleggen hoe uw vriend dit visum concreet had kunnen regelen, behalve dat hij dit 'met geld' had gedaan. Uw verklaring dat uw naam in uw paspoort op een verkeerde manier is geschreven ('Ayrapetov' i.p.v. 'Airapetov'), kan al helemaal niet overtuigen. (CGVS, p. 11) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de vermeende fout in de schrijfwijze geenszins van die aard is dat er veel verwarring omtrent de naam zou kunnen ontstaan. Bovendien is uw naam op identieke wijze (Ayrapetov) geschreven in uw rijbewijs, het enige andere officiële Oezbeekse document dat u neerlegt.

Bovendien is ook uw naam in het cyrillisch schrift in beide documenten identiek op dit punt.

Verder moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over uw arrestatie door de ROVD in oktober 2009, toen u officieel in beschuldiging zou zijn gesteld van landverraad en van het illegaal verlaten van het land, ernstig tegenstrijdig zijn. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u gedurende tien dagen werd vastgehouden door de ROVD (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u 'ongeveer vijf dagen' werd vastgehouden (CGVS, p. 14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u 'tot tien dagen' en 'minstens vijf dagen' werd vastgehouden (CGVS, p. 15). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid niet op. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u coherente en consistente verklaringen aflegt over de eerste en enige keer dat u door de autoriteiten zou zijn gearresteerd. De vastgestelde tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de duur van uw vermeende detentie in 2009. De geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake wordt hierdoor ondermijnd.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u reeds werd vervolgd door de Oezbeekse autoriteiten omdat u 'landverraad' zou hebben gepleegd of omdat u illegaal het land zou hebben verlaten.

Aansluitend meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat het loutere feit dat de geldigheidsduur van uw uitreisvisum (geldig tot 27/01/2012) is verstreken, of het loutere feit dat u een asielaanvraag in het buitenland indiende, in de toekomst aanleiding zou geven voor vervolging door de Oezbeekse autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat de Oezbeekse wetgeving geen straffen voorziet voor personen die terugkeren naar Oezbekistan na het verlopen van hun uitreisvisum. Bovendien zijn er geen gevallen bekend waarbij Oezbeekse staatsburgers die na het verlopen van hun uitreisvisum terugkeerden naar het land, vervolgd werden door de autoriteiten, zelfs indien het gaat om afgewezen asielzoekers, tenzij het personen betreft die een specifiek profiel hebben of die al eerder in negatieve zin onder de aandacht van de autoriteiten waren gekomen, hetgeen in uw geval niet kan worden vastgesteld. In uw geval blijkt net dat u geen problemen hebt gekend met de autoriteiten toen u in 2006 én 2009 naar Oezbekistan terugkeerde (de vervolgingsfeiten die u in dit verband aanhaalde zijn immers ongeloofwaardig bevonden én u verkreeg een uitreisvisum om opnieuw naar het buitenland te vertrekken), hoewel u voorheen langdurig in het buitenland had verbleven en hoewel u reeds een asielaanvraag had ingediend in Duitsland.

Ten derde slaagt u er niet in om uw vermeende ontvoering door een fundamentalistische islamitische groepering in 2006 aannemelijk te maken. U zei dat deze beweging wel een naam had, maar dat u deze was vergeten (CGVS, p. 15). Het is weinig geloofwaardig te noemen dat u een dergelijk belangrijk gegeven als de naam van deze extremistische groepering zou zijn vergeten. Het is voorts niet aannemelijk te noemen dat u na uw 'ontsnapping' uit de klauwen van deze organisatie, die u anderhalve maand had gegijzeld en u had ingezet als slaaf op de katoenplantages, geen enkele inspanning zou hebben geleverd om uw ontvoering te melden aan de autoriteiten (CGVS, p. 16). Daarenboven legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over uw gijzelname door deze organisatie. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat er drie andere christenen waren die net als u gevangen waren genomen en als slaaf werden ingezet (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u samen met vijf à zes andere christenen werd gegijzeld door deze extremistische groepering. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaring. U zei dat u tijdens het eerste interview misschien verkeerd was begrepen (CGVS, p. 18). Deze uitleg is niet afdoende. Het is weinig aannemelijk dat de tolk of interviewer uw uitspraak dat er "vijf of zes" andere gevangen waren verkeerd zouden hebben begrepen en hier "drie" van zou hebben gemaakt. Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen in het Russisch en verklaarde u zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. De bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw verhaal over uw problemen met fundamentalistische moslims volledig.

Ten vierde meent het Commissariaat-generaal dat uw etnische origine op zich niet volstaat om een geronde vrees voor vervolging aan te tonen. U verklaarde dat u in 2000 met uw gezin uit Oezbekistan bent vertrokken omwille van de discriminatie van etnische Armenen en andere etnische en religieuze minderheden door de Oezbeken. U kon geen werk meer vinden omwille van de verslechterende economische situatie en omdat u de Oezbeekse taal niet machtig was. U zei dat er ook sprake was van discriminatie op school en op de arbeidsmarkt. Toen u werd gevraagd of u voorbeelden kon geven van gevallen waarbij u persoonlijk was geconfronteerd met racisme en discriminatie, bleek u dit opmerkelijk genoeg niet te kunnen. Wat er ook van zij, u gaf zelf aan dat de situatie van etnische minderheden momenteel verbeterd is in vergelijking met de jaren 90. Toen u werd gevraagd of uw etnische origine nu nog een beletsel zou vormen voor uw terugkeer naar Oezbekistan, zei u dat u momenteel waarschijnlijk geen ernstige problemen zou kennen omwille van uw etnische origine en dat u zich daar waarschijnlijk wel zou kunnen vestigen (CGVS, p. 17). Hiermee geeft u zelf aan dat eventuele problemen omwille van uw etnische origine eerder beperkt zouden zijn en dus ook onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn om te spreken van vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen als zou u onwettig uit uw woning gezet zijn, dient opgemerkt te worden dat u deze verklaringen niet op objectieve wijze kan staven. U verklaart dat u twee internetartikels voorlegt om aan te tonen dat andere mensen, net als u, op een onwettige manier uit hun woning werden gezet (CGVS, p. 13). De lezing van deze documenten leert echter dat deze artikels gaan over de vervolging van enkele christenen die zendingswerk verrichtten in Oezbekistan, hetgeen niets te maken heeft met uw asielrelaas. Voorts legt u geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat u eigenaar was van een appartement of dat u een officiële klacht zou hebben ingediend bij de politie en het parket (CGVS, p. 6) naar aanleiding van de ontvreemding van uw eigendom. Gelet op dit manifeste gebrek aan

bewijzen; en gelet op de eerder gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid; kan er niet zonder meer geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake het verlies van uw woning.

De overige documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw paspoort en uw rijbewijs attesteren uw identiteit, maar bevatten voor het overige geen informatie die bovenstaande appreciatie kan wijzigen. Met het louter voorleggen van uittreksels uit de Oezbeekse Strafwet, meer bepaald art. 157 ('verraad') en art. 223 ('illegale reis naar het buitenland of illegale binnenkomst in de Republiek Oezbekistan'), kunt u niet aantonen dat u persoonlijk zou worden vervolgd door de autoriteiten op basis van deze artikelen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle

belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus zal worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.6. Verzoeker heeft niet onmiddellijk bescherming gezocht na zijn aankomst in België terwijl hij genoegzaam bekend is met de asielprocedure die hij en zijn voormalige echtgenote reeds hebben doorlopen. Dit haalt de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven onderuit nu van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te verkrijgen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker bij zijn eerste binnenkomst in 2006 tot 2009 geen asiel aanvraag en hij opnieuw bij zijn tweede binnenkomst illegaal verbleef tot hij na twee en een half jaar asiel meende te moeten aanvragen. Verzoekers bewering dat hij *“slechts kan bevestigen dat zijn vorige advocaat hem had afgeraden asiel aan te vragen”* is niet aannemelijk indien verzoeker zijn advocaat had duidelijk gemaakt zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of om een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers laattijdige asielaanvraag kan ook niet worden verschoond door de bewering inzake verzoekers familie in België. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker niet de bedoeling had asiel aan te vragen en eerder om migratieredenen naar België is gekomen, minstens kan blijken dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, wat de door hem ingeroepen ernst van de vervolging in zeer sterke mate relativeert.

3.7. Verzoeker stelt opnieuw dat hij asiel heeft aangevraagd omdat hij in Oezbekistan problemen zou kennen met de autoriteiten en dat hij officieel zou worden beschuldigd van landverraad omdat hij in 2000 een asielaanvraag in Duitsland indiende, en omwille van het illegaal verlaten van het land dat strafbaar is in Oezbekistan. Daargelaten verzoekers incoherente, vage en strijdige verklaringen over zijn beweerdte arrestatie door de ROVD, wijst de CGVS er terecht op dat deze verklaringen strijdig zijn met de afgifte van verzoekers Oezbeekse paspoort dat tevens een uitreisvisum bevat dat werd uitgereikt door de OVIR en geldig is tot 27 januari 2012. Verzoeker herhaalt op dit punt zijn eerdere verklaringen en komt niet verder dan te stellen dat de Oezbeekse autoriteiten corrupt zijn. Dergelijke beweringen zijn in het licht van de bijzonder zware straf die hij beweert te riskeren, geheel ongeloofwaardig. Verzoeker blijft bij loutere losse beweringen en maakt niet aannemelijk dat een persoon die voor landverraad wordt gezocht, een paspoort met uitreisvisum kan verkrijgen.

Voorts kan verzoeker menen dat *“de situatie in Oezbekistan in 2006 fundamenteel verschilt van de situatie van vandaag”* maar hij brengt geen nuttige elementen aan die zijn beweringen kunnen ondersteunen over de kwalijke gevolgen van het niet naleven van een terugkeervisum. Zoals het CGVS terecht opmerkt *“blijkt dat de Oezbeekse wetgeving geen straffen voorziet voor personen die terugkeren naar Oezbekistan na het verlopen van hun uitreisvisum. Bovendien zijn er geen gevallen bekend waarbij Oezbeekse staatsburgers die na het verlopen van hun uitreisvisum terugkeerden naar het land, vervolgd werden door de autoriteiten, zelfs indien het gaat om afgewezen asielzoekers, tenzij het personen betreft die een specifiek profiel hebben of die al eerder in negatieve zin onder de aandacht van de autoriteiten waren gekomen, hetgeen in uw geval niet kan worden vastgesteld”*. Bovendien dient er op gewezen te worden dat niet enkel de letter van de (straf)wet maar ook de praktijk dient te worden

beoordeeld en verzoeker geen elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat het niet respecteren van de uitreisvisum wordt gestraft of personen met zijn profiel problemen zouden krijgen. In tegendeel verzoeker zou naast zijn paspoort en uitreisvisum ook een rijbewijs hebben verkregen terwijl niet aannemelijk is dat verzoeker indien hij werkelijk vreesde opgepakt te worden, dergelijke onnodige officiële documenten zou opvragen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar ooit in de negatieve belangstelling te hebben gestaan van zijn overheden, dat niet in het minst is aangetoond dat verzoeker een straf riskeert omwille van zijn asielaanvraag in Duitsland in 2000 en evenmin dat enig ernstig probleem hem te wachten staat indien hij na de geldigheidsdatum van zijn uitreisvisum terugkeert naar Oezbekistan.

3.8. Verzoeker betwist de bevindingen van het CGVS aangaande zijn vermeende ontvoering door een fundamentalistische islamitische groepering in 2006 niet. Het CGVS heeft inderdaad terecht vastgesteld dat verzoeker onbekend was met deze beweging en voorts ondergraaft zijn desinteresse om nuttige informatie in te winnen de waarachtigheid van de beweerdde gijzeling van anderhalve maand en het inzetten van verzoeker als slaaf op de katoenplantages. Immers kan verwacht worden dat verzoeker er alle belang bij had niet opnieuw te worden ontvoerd en aldus deze informatie in te winnen die zijn veiligheid zou garanderen. Verzoekers verklaringen komen op dit punt verzonnen voor.

Voorts blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat hij een appartement bezat en dit hem werd afgenomen.

3.9. Ten slotte kan verzoeker niet algemeen stellen dat *“De discriminatie ten aanzien van etnische Russen (wellicht bedoelt verzoeker etnisch Armenen) in Oezbekistan toch een algemeen gekend gegeven is (Nederlands Ambtsbericht “Oezbekistan” van 22/1/2003)”* om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Immers om te oordelen of discriminatie op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekent, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker toont niet aan dat dit, wat hem betreft, het geval is. In tegendeel verzoeker haalt louter economische motieven aan, kon geen voorbeelden geven van gevallen waarbij hij persoonlijk was geconfronteerd met racisme en discriminatie en gaf toe dat hij momenteel waarschijnlijk geen ernstige problemen zou kennen omwille van zijn etnische origine (CGVS, p. 17). Ten overvloede kan worden toegevoegd dat verzoeker de mogelijkheid had zich te vestigen in de Russische Federatie en er werk had gevonden. Ter terechtzitting kan verzoeker niet toelichten waarom hij zich dan niet in Rusland heeft gevestigd terwijl hij erkent daartoe wel de mogelijkheid te hebben gehad.

3.10. De door verzoeker neerlegde documenten kunnen zijn voorgehouden problemen evenmin adstrueren aangezien deze enkel zijn identiteit aantonen die niet wordt betwist.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK